

Що предприема тогава Иголкинъ? рѣшава са самъ да ги накаже. Той билъ високъ и сложение ималъ здраво. Слѣдователно, мълчешкомъ са приближава до тѣхъ, внезапно ги напада, зема отъ едного оружието, закала по-напрѣдъ въоръжения и послѣ обезоръжения и спокойно сѣда да си отпочива. Караулния офицеръ съ команда влѣлъ въ темницата, хваналъ героя, който ни най-малко са не противилъ, оковалъ го въ тежки вериги и извѣстилъ висшето началство за приключението. На въпросъ: какъ са осмѣлилъ да убие войницитѣ? Иголкинъ, безъ никакъвъ страхъ, отговорилъ: „Азъ, като вѣренъ подданикъ на господаря си, съмъ обязанъ отъ Божия и гражданския законъ да пролѣя и послѣдната си капка кръвъ за неговата честъ; като чухъ неговото свято имя да са ругае, молихъ са и казвахъ че туй е неприлично; мойта бѣлѣжка са презре; азъ призовахъ унтеръ-офицера и оплакахъ му са, но той, на мѣсто да ми даде удовлетворение, започена да ми са смѣе; дързкитѣ войници още повече започенаха да хулятъ името на помазанника Божий.

Що оставаше да направя? Дълженъ бѣхъ или смъртно да накажа ругателитѣ, или самъ да умрѣ. Правосѣдния Богъ ми помогна въ тозъ случай. Сега живота ми е въ вашитѣ рѣцѣ, правете щото искате; азъ изпълнихъ длъжността си и отъ никого не ма е страхъ, всичко презирамъ и готовъ съмъ да умрѣ за честта на господаря си.“

Тѣзъ думи затворили устата на сѣдитѣ; тѣ заповѣдали да го върнатъ въ тъмницата и не смѣяли да дадѣтъ никакво рѣшение безъ знанието на царя. Карлъ XII. много са зачудилъ като прочелъ изложението на сѣдитѣ: „Въ такъвъ грубъ народъ такъвъ великъ челоуѣкъ!“ си помислилъ той и заповѣдалъ да му го представятъ. Но по причина че